

Suhai Pál

NOMÁD SZÍVVEL

Mindig a summáját akartam
 megfogni minden pillanatnak,
 hajtottam éveim, a csordát
 magam előtt, akár egy pásztor,
 nomád szívvel vonultam, nem volt
 nyugtom sehol se, maradásom,
 avitt gúnyám nyakamból lógott,
 bakancsom is hamar kifeslett,
 kidőlt a kedvem s rossz tarisznyám,
 és hogyha hullt a hó, nemegyszer
 a telet hátamon cipeltem,
 de jött velem a nyári égbolt
 is bárhová, fogyó idővel
 növekvő nyáját így tereltem.

Uszítottam is még a percet,
 puli kutyám marjon, harapjon,
 amíg a birkák, mint a sáskák
 falták a zöldet, lelegelték,
 nekem a hagyma és szalonna,
 kenyér és só éppen elég volt,
 ásott kutak vizéből mertem
 az italom, arcom egében,
 körben a horizontja kellett,
 bár földem talpalatnyi volt csak,
 üzött az is, égett alattam
 a szik, a fölhevített platni,
 hogy tudtam volna nyugton, helyben
 megülni, házban megmaradni.

Liget, 2014/11.

Szepesi Attila

BARBÁR SZONETTEK*(részlet)**Maszkok*

A maszkokat szerettem,
 a kerge álcák félálomi menetét,
 a karneváli részeg forgatagot.
 A békalárvát, pöszögő tündérlánykát, meg a konok bikafejet.
 A kormos varjút, hajdani pestisdoktorokra emlékeztetőt.
 A bősz busót,
 a félszemű kalózt, meg a
 csillagos palástú, hegyes süvegű mágust.
 És akik maszkok nélkül is önmaguk,
 a szavukat vesztő csavargókat,
 a hontalan és emléktelen árnyékfigurákat,
 meg a széllle bélelt futóbolondokat,
 akik villogó szemmel
 a közeli világvégéről handabandáznak a járdaszigeten.

Táncoló dervisek

Néhány, emlékezetemből felrémlő tájról
 képtelen vagyok eldönteni, tán álmodtam, vagy valóban jártam-e ott.
 Látok egy görbe középkori utcát,
 a műhelyekben mécsvilágnál munkájukba kornyadó mesterek,
 udvart, ahol a betévedt napsugárnyalásban aranypor táncol,
 sikátort, melyben dervisek ropják mámoros táncukat,
 mezőt, ahol veres bivalyok bambulnak a holdsütésben,
 függőhidat, mely imbolyogva ível át a mélyben robajló folyón.
 Talán kárpátaljai barangolásaim közben, talán őseim földjén,
 Cipserországban,
 talán Makedóniában, vagy a népek hegyén, a titokzatos Kaukázusban,
 ki tudja, esetleg Erdély egyik félreeső zugában, ahol térré szelődül az idő,